*27 Geloofspunten in Bijbelse uiteenzettingen - Geloofspunt 2* Versie 2.0

Zevende-dags Adventisten geloven …

… Er is één God: Vader, Zoon en Heilige Geest, een Eenheid van Drie Gelijke Eeuwige Personen. God is onsterfelijk, almachtig, alwetend, overal en altijd aanwezig.
Hij is oneindig, boven menselijk bevattingsvermogen en toch bekend door Zijn Zelf-openbaring.
Hij is voor altijd waardig aanbeden te worden, vereerd te worden, en gediend te worden door de gehele schepping.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 2

# Hoofdstuk 2
# DE GODHEID

Op Golgotha werd Jezus door bijna iedereen verworpen. Slechts weinigen erkenden wie Jezus werkelijk was – onder hen, de stervende dief, die Hem "*Heere"* noemde (Lukas 23: 42), en de Romeinse soldaat, die zei *"Waarlijk deze Mens was Gods Zoon"* (Markus 15: 39).

Toen Johannes schreef *"Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen"* (Johannes 1: 11), dacht hij niet aan de menigte bij het kruis, of zelfs aan Israël, maar aan iedere generatie die geleefd heeft. Met uitzondering van een handjevol, heeft de gehele mensheid, net als de ruwe menigte bij het kruis op Golgotha, het nagelaten in Jezus hun God en Verlosser te erkennen. Deze nalatigheid, de grootste en meest tragische van de mensheid, laat zien dat de menselijke kennis van God totaal onvolledig is.

**Kennis van God.**

De vele theorieën die God te proberen uit te leggen en de vele argumenten van voor of tegen Zijn bestaan, laten zien dat menselijke wijsheid het Goddelijke niet kan doorgronden. Om alleen op menselijke wijsheid te vertrouwen om God te leren kennen, is hetzelfde als met behulp van een vergrootglas de sterrenbeelden te bestuderen. Vandaar dat voor velen Gods wijsheid een *"verborgenheid"* (1 Korinthe 2: 7) is. Voor hen is God een verborgenheid. Paulus schreef: *"Welke niemand van de oversten dezer wereld gekend heeft; want indien zij ze gekend hadden, zo zouden zij de Heere der heerlijkheid niet gekruist hebben."* (1 Korinthe 2: 8).

Eén van de meest fundamentele geboden van de Schriften is *"Gij zult liefhebben den Heere uw God met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand"* (Mattheüs 22: 37; Deuteronomium 6: 5). Wij kunnen niet iemand liefhebben waar wij niets van weten, zo kunnen wij de diepten Gods niet vinden door er naar te zoeken (Job 11: 7). Hoe kunnen wij dan de Schepper leren kennen en liefhebben?

***God kan gekend zijn.*** De menselijke situatie realiserend, heeft God, in Zijn mededogen en liefde, Zijn hand naar ons uitgereikt door de Bijbel. Het laat zien dat "het christendom geen verslag is van een menselijke zoektocht naar God; het is een resultaat van Gods openbaring van Hemzelf en Zijn doel voor de mens." [1] Deze Zelf-openbaring is bedoeld om de kloof te overbruggen tussen een opstandige wereld en een zorgzame God.

De manifestatie van Gods grote liefde kwam door Zijn allerhoogste openbaring, Jezus Christus, Zijn Zoon. Door Jezus kunnen wij de Vader kennen. Zoals Johannes verklaart: *"Doch wij weten dat de Zone Gods gekomen is, en heeft ons het verstand gegeven, dat wij de Waarachtige kennen,"* (1 Johannes 5: 20).

En Jezus zei: *"En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enige waarachtige God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt."* (Johannes 17: 3).

## *27 Geloofspunten in Bijbelse uiteenzettingen - Geloofspunt 2* Versie 2.0

Dit is goed nieuws. Hoewel het onmogelijk is God volledig te kennen, leveren de Schriften een praktische kennis op van Hem, die voldoende voor ons zijn om een reddende relatie met Hem te hebben.

***Een kennis van God te verkrijgen.*** In tegenstelling met andere kennis, is de kennis van God evenzeer een zaak van het hart als het is voor het verstand. Het heeft betrekking op de hele persoon, niet alleen het intellect. Er moet een openheid zijn naar de Heilige Geest en een gewilligheid Gods wil te doen (Johannes 7: 17; Mattheüs 11: 27). Jezus zei: *"Zalig zijn de reinen van hart; want zij zullen God zien."* (Mattheüs 5: 8).

Ongelovigen kunnen daarom God niet begrijpen. Paulus riep uit: *"Waar is de wijze? Waar is de schriftgeleerde? Waar is de onderzoeker dezer eeuw? Heeft God de wijsheid dezer wereld niet dwaas gemaakt? Want nademaal in de wijsheid Gods de wereld God niet heeft gekend door de wijsheid, zo heeft het God behaagd, door de dwaasheid der prediking zalig te maken die geloven."* (1 Korinthe 1: 20-21).

De manier waardoor wij God leren kennen door de Bijbel verschilt met alle andere methoden om kennis te verkrijgen. Wij kunnen ons niet boven God plaatsen en Hem behandelen als een voorwerp dat geanalyseerd en gekwantificeerd moet worden. In onze zoektocht naar kennis van God, moeten wij ons onderwerpen aan de autoriteit van Zijn Zelf-openbaring – de Bijbel. Aangezien de Bijbel zijn eigen uitlegger is, moeten wij onszelf onderwerpen aan de principes en methodes die het biedt. Zonder deze Bijbelse richtlijnen kunnen wij God niet kennen.

Waarom waren er zo veel mensen in de tijd van Jezus die niet de Zelf-openbaring van God in Jezus zagen? Omdat zij weigerden zich te onderwerpen aan de leiding van de Heilige Geest door de Schriften, zij interpreteerden Gods boodschap verkeerd en kruisigden hun Verlosser. Hun probleem was niet één van het intellect. Het was hun afgesloten hart dat hun geest verduisterde, wat resulteerde in eeuwig verlies.

**Het bestaan van God.**

Er zijn twee belangrijke bronnen voor het bewijs van het bestaan van God. Het boek van de natuur en de Schriften.

***Bewijs vanuit de schepping.*** Iedereen kan van God leren door de natuur en menselijke ervaringen. David schreef: *"De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk."* (Psalm 19: 2). Johannes stelt dat Gods openbaring, inclusief natuur, ieder mens verlicht (Johannes 1: 9). En Paulus beweert dat: *"Zijn onzienlijke dingen worden van de schepping der wereld aan uit de schepselen verstaan en doorzien"* (Romeinen 1:20).

Ook menselijk gedrag geeft een bewijs van Gods bestaan. In de Atheense aanbidding van de "onbekende god" zag Paulus bewijs van een geloof in God. Hij zei: *"Dezen dan, Dien gij niet kennende dient, verkondig ik ulieden."* (Handelingen 17: 23). Ook zei Paulus dat het gedrag van niet-christenen "hun geweten" openbaarde en liet zien dat Gods wet in hun harten geschreven was (Romeinen 2: 14-15). Deze intuïtie dat God bestaat wordt zelfs

gevonden onder hen die geen toegang hebben tot de Bijbel. Deze algemene openbaring van God leidde tot een aantal van klassieke rationele argumenten voor het bestaan van God.[2]

***Bewijs vanuit de Schrift.*** De Bijbel bewijst niet het bestaan van God. Het gaat ervan uit. In de openingstekst staat "*In den beginne schiep God de hemel en de aarde."* (Genesis 1: 1). De Bijbel beschrijft God als de Schepper, Onderhouder en Heerser van de gehele schepping. Gods openbaring door de schepping is zo krachtig dat er geen verontschuldiging is voor de atheïst, die voortvloeit uit een onderdrukking van de Goddelijke waarheid of van een geest die weigert het bewijs van Gods bestaan te erkennen (Psalm 14: 2; Romeinen 1: 18-22, 28).

Er zijn voldoende bewijzen voor Gods bestaan om iedereen te overtuigen die serieus probeert de waarheid over Hem te ontdekken. Toch is geloof een voorwaarde want *"zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is, en een Beloner is dergenen die Hem (ijverig) zoeken."* (Hebreeën 11: 6).

Geloof in God, echter, is niet blind. Het is gebaseerd op voldoende bewijs die gevonden wordt in Gods openbaringen in en door de Schriften en door de natuur.

**De God van de Schriften.**

De Bijbel openbaart Gods essentiële kwaliteiten door Zijn namen, activiteiten en eigenschappen.

***Gods namen.*** Toen de Schriften werden geschreven waren namen belangrijk, zoals nog steeds in het Midden Oosten. Daar wordt een naam beschouwd, om het karakter van de drager, zijn ware aard en identiteit te onthullen. Het belang van Gods namen maakt Zijn natuur openbaar, Zijn karakter en kwaliteiten en wordt gezien in Zijn gebod: *"Gij zult den Naam des HEEREN uws Gods niet ijdellijk gebruiken"* (Exodus 20: 7). David zong: *"de Naam des HEEREN, des Allerhoogste, psalmzingen."* (Psalm 7: 18). *"Zijn Naam is heilig en vreselijk"* (Psalm 111: 9). *"Dat zij de Naam des HEEREN loven; want Zijn Naam is hoog verheven"* (Psalm 148: 13).

De Hebreeuwse namen "El" en "Elohim" openbaren Gods Goddelijke macht. Zij beschrijven God als de Sterke en Machtige, de God van de schepping (Genesis 1: 1; Exodus 20: 2; Daniël 9: 4). "Elyon" en "El Elyon" richten zich op Zijn verheven status (Genesis 14: 18-20; Jesaja 14: 14). "Adonai" schildert God als een machtige Heerser (Jesaja 6: 1; Psalm 35: 23). Deze namen benadrukken de majestueuze en het alles overstijgende karakter van God.

Andere namen openbaren Gods bereidwilligheid om een relatie aan te gaan met mensen. "Shaddai" en "El Shaddai" schilderen de Almachtige God, de Bron van zegeningen en troost (Exodus 6: 3; Psalm 91: 1). De naam "Yahweh"[3] vertaald als "Jehova" of HEERE, benadrukken Gods verbond van trouw en genade (Exodus 15: 2-3; Hosea 12: 5-6). In Exodus 3: 14 beschrijft "Yahweh" Zichzelf als "*IK ZAL ZIJN DIE IK ZIJN ZAL*" dat wijst op Zijn onveranderlijke relatie met Zijn volk. Bij sommige gelegenheden openbaart God Zichzelf nog meer intiem als "Vader" (Deuteronomium 32: 6; Jesaja 63: 16; Jeremia 31: 9;

Maleachi 2: 10), of Hij noemt Israël "Mijn zoon en Mijn eerstgeborene" (Exodus 4: 22; Deuteronomium 32: 19).

Behalve voor "Vader" dragen de Nieuw Testamentische namen voor God een gelijkwaardige betekenis met het Oude Testament. In het Nieuwe Testament gebruikt Jezus de naam "Vader" om ons in een hechte en persoonlijke relatie met God te brengen (Mattheüs 6: 9; Markus 14: 36; Romeinen 8: 15; Galaten 4: 6).

***Gods activiteiten.*** Bijbelschrijvers besteedden meer tijd aan het beschrijven van Gods activiteiten dan aan Zijn bestaan. Hij werd voorgesteld als Schepper (Genesis 1: 1; Psalm 24: 1-2), Drager/Onderhouder van de wereld (Hebreeën 1: 3) en Verlosser en Redder (Deuteronomium 5: 6; 2 Korinthe 5: 19), Drager van de last voor de uiteindelijke bestemming van de mensheid. Hij maakt plannen (Jesaja 46: 11), voorspellingen (Jesaja 46:10) en doet beloften (Deuteronomium 15: 6; 2 Petrus 3: 9). Hij vergeeft zonden (Exodus 34:7) en verdient dus onze aanbidding (Openbaring 14: 6-7). Tenslotte openbaart de Schrift God als Heerser *"Den Koning nu der eeuwen, den onverderfelijken, den onzienlijken, den alleen wijzen God,"* (1 Timotheüs 1: 17). Zijn handelingen bevestigen dat Hij een persoonlijke God is.

***Gods eigenschappen.*** De schrijvers van de Schriften verschaffen extra informatie over het wezen van God door de getuigenissen over Zijn Goddelijke eigenschappen. Gods onmededeelbare eigenschappen bevatten aspecten van Zijn Goddelijke natuur die niet aan geschapen wezens gegeven zijn. God is in Zichzelf bestaand, want Hij heeft "leven in Zichzelf" (Johannes 5: 26). Hij is onafhankelijk van wil (Efeze 1: 5), en in macht (Psalm 115: 3). Hij is alwetend, Hij weet alles (Job 37: 16; Psalm 139: 1-18; 147: 5; 1 Johannes 3: 20), omdat Hij als de Alpha en de Omega (Openbaring 1: 8) het einde vanaf het begin weet (Jesaja 46: 9-11). God is alomtegenwoordig (Psalm 139: 7-12; Hebreeën 4: 13), alle ruimte overstijgend. Toch is Hij volledig aanwezig in elk deel van de ruimte. Hij is eeuwig (Psalm 90: 2; Openbaring 1: 8), de grenzen van de tijd overschrijdend, toch volledig aanwezig in elke moment van de tijd.

God is oppermachtig, almachtig. Dat niets onmogelijk voor Hem is, verzekert ons dat Hij alles kan volbrengen dat Hij Zich voorneemt (Daniël 4: 17, 25, 35; Mattheüs 19: 26; Openbaring 19: 6). Hij is onveranderlijk, omdat Hij volmaakt is. Hij zegt: *"Want Ik, de HEERE, wordt niet veranderd"* (Maleachi 3: 6; zie Psalm 33: 11; Jacobus 1: 17). Aangezien, in zekere zin, deze eigenschappen God definiëren zijn zij niet overdraagbaar. Gods overdraagbare eigenschappen vloeien voort uit Zijn liefdevolle zorg voor de mensheid. Zij omvatten liefde (Romeinen 5: 8), genade (Romeinen 3: 24), barmhartigheid (Psalm 145: 9), geduld (2 Petrus 3:15), heiligheid (Psalm 99: 9), rechtvaardigheid (Ezra 9: 15; Johannes 17: 25), gerechtigheid (Openbaring 22: 12) en waarheid (1 Johannes 5: 20). Deze gaven komen alleen van de Gever Zelf.

## *27 Geloofspunten in Bijbelse uiteenzettingen - Geloofspunt 2* Versie 2.0

**De soevereiniteit van God.**

De Schriften leren duidelijk Gods soevereiniteit. *"Hij doet naar Zijn wil ... er is niemand, die Zijn hand afslaan, of tot Hem zeggen kan: Wat doet Gij?"* (Daniël 4: 35). *"want Gij hebt alle dingen geschapen, en door Uw wil zijn zij, en zijn zij geschapen."* (Openbaring 4: 11). *"Al wat de HEERE behaagt, doet Hij, in de hemelen en op de aarde,..."* (Psalm 135: 6). Zo kon Salomo zeggen: *"Des konings hart is in de hand des HEEREN als waterbeken; Hij neigt het tot al wat Hij wil."* (Spreuken 21: 1). Paulus, bewust van Gods soevereiniteit, schreef: *"doch ik zal tot u wederkeren, zo God wil."* (Handelingen 18: 21; zie Romeinen 15: 32), terwijl Jacobus vermaande: *"In plaats dat gij zoudt zeggen: Indien de Heere wil"* (Jacobus 4: 15).

***Uitverkiezing en menselijke vrijheid.*** De Bijbel laat Gods volledige zeggenschap op de wereld zien. Hij heeft mensen tevoren bestemd *"den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn"* (Romeinen 8: 29-30), om aangenomen te worden als Zijn kinderen, om een erfenis te verkrijgen (Efeze 1: 4-5, 11). Wat betekent een dergelijke soevereiniteit voor de menselijke vrijheid? Het werkwoord "tevoren bestemd" betekent "vooraf bepalen". Sommigen menen dat deze verzen leren, dat God willekeurig sommigen kiest tot behoud en anderen tot verdoemenis, ongeacht hun eigen keuze. Maar onderzoek van deze verzen laat zien, dat Paulus niet spreekt over Gods willekeurig buitensluiten van wie dan ook. De strekking van deze tekst is veelomvattend. De Bijbel stelt duidelijk dat God *"wil, dat alle mensen zalig worden en tot kennis der waarheid komen."* (1 Timotheüs 2: 4). Hij *"is lankmoedig over ons, niet willende dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen."* (1 Petrus 3: 9). Er is geen bewijs dat God verordend heeft dat sommige mensen verloren moeten gaan; zo'n besluit zou Golgotha ontkennen, waar Jezus voor iedereen gestorven is. Het "iegelijk" in de tekst *"Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe."* (Johannes 3: 16), betekent dat iedereen gered kan worden.

Dat de vrije wil van de mens bepalend is voor zijn persoonlijke lot, blijkt uit het feit dat God voortdurend het resultaat toont van gehoorzaamheid en ongehoorzaamheid, en er bij de zondaar op aandringt gehoorzaamheid en leven te kiezen (Deuteronomium 30: 19; Jozua 24: 15; Jesaja 1: 16, 20; Openbaring 22: 17); en van het feit dat het mogelijk is voor de gelovige, die ooit een ontvanger van genade is geweest, te vallen en verloren te gaan (1 Korinthe 9: 27; Galaten 5: 4; Hebreeën 6: 4-6; 10: 29). …

God kan elke individuele keuze die gemaakt wordt voorzien, maar Zijn voorkennis bepaalt niet wat die keuze is. …. Bijbelse uitverkiezing bestaat uit het daadwerkelijk doel van God, dat iedereen die er voor kiest in Christus te geloven, gered zal worden (Johannes 1: 12; Efeze 1: 4-10).[4]

En wat bedoelt de Schrift wanneer het zegt: *"Jacob heb Ik liefgehad en Ezau heb Ik gehaat"* (Romeinen 9: 13) en dat Hij Farao's hart verhardde (vs. 17-18; vs. 15-16; Exodus 9: 16; 4: 21)? De context van deze teksten tonen aan dat Paulus bezorgd is over zijn zending en niet de verlossing. Redding is verkrijgbaar voor iedereen – maar God kiest bepaalde personen, voor een speciale taak. Verlossing was even toegankelijk voor Jacob als voor Ezau,

maar God verkoos Jacob, niet Ezau, om de lijn te zijn door wie Hij de reddingsboodschap aan de wereld zou brengen. God beoefent soevereiniteit in Zijn zendingsstrategie.

Wanneer de Schrift zegt dat God het hart van Farao verhardde is het alleen, dat Hij het toelaat wat Farao doet, het impliceert niet dat Hij het verordent. De negatieve reactie van Farao op de oproep van God laat feitelijk Gods respect zien voor de keuzevrijheid.

***Voorkennis en menselijke vrijheid.*** Sommigen geloven dat God omgaat met mensen, zonder hun keuzes te weten totdat ze gemaakt worden; dat God bepaalde toekomstige dingen weet, zoals de wederkomst, het millennium, en het herstel van de aarde, maar dat Hij geen idee heeft wie gered worden. Zij denken dat Gods actieve relatie met het mensdom in het gedrang zou komen, als Hij alles zou weten wat van eeuwigheid tot eeuwigheid zal gebeuren. Sommigen suggereren dat Hij het saai zou vinden als Hij het einde vanaf het begin zou weten.

Maar Gods kennis over wat individuen zullen doen, beïnvloedt niet wat ze daadwerkelijk kiezen, net zo min dat de kennis van een historicus, over wat de mensen deden in het verleden, hun handelen kan verstoren/belemmeren. Net zoals een camera een scene opneemt maar deze niet verandert, zo kijkt voorkennis in de toekomst zonder deze te veranderen. De voorkennis van de Godheid schendt nooit de menselijke vrijheid.

**De Stuwkracht binnen de Godheid.**

Is er maar één God? Wat te denken van Christus en de Heilige Geest?

***De eenheid van God.*** In tegenstelling met de heidense volken van omringende naties, geloofde Israël dat er één God was (Deuteronomium 4: 35; 6:4; Jesaja 45: 5; Zacharia 14: 9). Het Nieuwe Testament legt dezelfde nadruk op de eenheid van God (Markus 12: 29-32; Johannes 17: 3; 1 Korinthe 8: 4-6; Efeze 4: 4-6; 1 Timotheüs 2:5). Deze monotheïstische (is geloven in één God) nadruk spreekt het christelijke concept van de Drie-Enige God of Triniteit niet tegen – Vader, Zoon en Heilige Geest; veeleer bevestigt het dat er geen pantheon/veelheid van verschillende goden is.

***De meervoudigheid binnen de Godheid.*** Hoewel het Oude Testament niet expliciet leert dat God een Drie-eenheid is, zinspeelt het op een meervoud binnen de Godheid. Soms maakt God gebruik van meervoud zoals: *"Laat Ons mensen maken naar Ons beeld"* (Genesis 1: 26); *"Zie, de mens is geworden als Onzer een,"* (Genesis 3: 22); *"Komaan, laat Ons nedervaren"* (Genesis 11: 7). Soms wordt de Engel des HEEREN geïdentificeerd met God. Toen Hij aan Mozes verscheen, zie de Engel des HEEREN: *"Ik ben de God uws vaders, de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jacob."* (Exodus 3: 6).

Verschillende vermeldingen onderscheiden de Geest van God met God. In het scheppingsverhaal bijvoorbeeld *"en de Geest Gods zweefde op de wateren"* (Genesis 1: 2). Sommige teksten verwijzen niet alleen naar de Geest maar betrekken ook een derde Persoon in het werk van Gods verlossing: *".. en nu, de Heere HEERE* (de Vader) *en Zijn Geest* (de Heilige Geest) *heeft Mij* (de Zoon van God) *gezonden."*(Jesaja 48: 16); *"... Ik* (de Vader) *heb*

*Mijn Geest* (de Heilige Geest) *op Hem* (de Messias) *gegeven; Hij zal het recht den heidenen voortbrengen"* (Jesaja 42: 1).

***De verhouding binnen de Godheid.*** De eerste komst van Christus geeft ons een veel beter inzicht in de Drie-Enige God. Het Evangelie van Johannes laat zien dat de Godheid bestaat uit God de Vader (zie hoofdstuk 3 van dit document), God de Zoon (zie hoofdstuk 4) en God de Heilige Geest (zie hoofdstuk 5), een eenheid van Drie Gelijk-Eeuwige Personen, Die een unieke en onbegrijpelijke relatie hebben.

***1. Een liefdevolle relatie.*** Toen Christus uitriep *"Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?"* (Markus 15: 34) leed Hij onder de vervreemding van Zijn Vader, hetgeen de zonde had veroorzaakt. Zonde verbrak de oorspronkelijke relatie van de mensheid met God (Genesis 3: 6-10; Jesaja 59: 2). In Zijn laatste uren, werd Jezus, Die geen zonde gekend had, zonde voor ons. Door onze zonde op Zich te nemen, onze plaats in te nemen, ervoer Hij de scheiding met God, die ons lot was – en stierf ten gevolge daarvan.

Zondaren zullen nooit begrijpen wat de dood van Jezus betekende voor de Godheid. Van eeuwigheid af was Hij met de Vader geweest en de Geest. Zij leefden als gelijk-eeuwige, gelijk-bestaande, in volkomen zelfovergave en liefde voor elkaar. Om zo lang bij elkaar te zijn getuigt van een volmaakte, absolute liefde, die binnen de Godheid bestaat. *"God is liefde"* (1 Johannes 4:8) betekent dat de Ene zo leefde voor de Ander, dat Zij volkomen voldoening en geluk ervoeren.

Liefde wordt gedefinieerd in 1 Korinthe 13. Sommigen zullen zich afvragen hoe de kwaliteiten van lankmoedigheid en geduld toegepast zijn binnen de Godheid, Die een volmaakte liefdevolle relatie hadden. Geduld was het eerste nodig bij het omgaan met de rebellerende engelen, en later met eigenzinnige mensen.

Er is geen afstand tussen de Personen van de Drie-Enige God. Alle Drie zijn Zij Goddelijk, maar toch delen Zij Hun Goddelijke krachten en kwaliteiten. In menselijke organisaties rust de uiteindelijke autoriteit op één persoon – een president, koning of premier. In de Godheid rust de uiteindelijke autoriteit bij alle Drie Personen. Terwijl de Godheid niet één in Persoon is, is God één in doel, geest en karakter. Deze eenheid vernietigt niet de verschillende Persoonlijkheden van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Noch vernietigt de gescheidenheid van de Persoonlijkheden de monotheïstische strekking van de Schrift, dat de Vader, Zoon en Heilige Geest één God zijn.

***2. Een werkverhouding.*** Binnen de Godheid bestaat er een stelsel aan functies. God zal niet onnodig dubbel werk doen. Orde is de eerste wet in de hemel en God werkt op ordelijke wijze. Deze ordelijke uitvaardigingen bewaren de eenheid binnen de Godheid. De Vader lijkt op te treden als Bron, De Zoon als Middelaar, en de Geest als Uitvoerder. De Menswording demonstreert prachtig de werkverhouding van de drie Personen van de Godheid. De Vader gaf Zijn Zoon, Christus gaf Zichzelf en de Geest gaf de geboorte van Jezus (Johannes 3: 16; Mattheüs 1: 18, 20). De getuigenis van de engel des Heeren aan Maria geeft duidelijk de activiteiten, van alle drie Personen in de Godheid aan, in de verborgenheid van de menswording van God. *"De Heilige Geest zal over u komen, en de*

*kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen; daarom ook, dat Heilige, Dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden."* (Lukas 1: 35).

Ieder Lid van de Godheid was bij de doop van Christus aanwezig: de Vader gaf de bemoediging (Mattheüs 3: 17), Christus gaf Zichzelf om te worden gedoopt, als ons Voorbeeld (Mattheüs 3: 13-15) en de Geest gaf Zichzelf aan Jezus om Hem te versterken (Lukas 3: 21-22).

Tegen het einde van Zijn aardse leven beloofde Jezus de Heilige Geest te zenden, als Trooster en Hulp (Johannes 14: 16). Uren later, toen Hij aan het kruis hing, riep Jezus tot Zijn Vader *"Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?"* (Mattheüs 27: 46). Aan dit hoogtepunt in de heilsgeschiedenis, hadden de Vader, Zoon en Heilige Geest allen deel.

Tegenwoordig bereiken de Vader en de Zoon ons door de Heilige Geest. Jezus zei: *"Maar wanneer de Trooster zal gekomen zijn, dien Ik u zenden zal van den Vader, namelijk de Geest der waarheid, Die van den Vader uitgaat, Die zal van Mij getuigen."* (Johannes 15: 26). De Vader en de Zoon sturen de Geest om Christus aan iedereen te openbaren. De grote opdracht van de Drie-Eenheid is, om God en de kennis van Christus aan iedereen te brengen (Johannes 17: 3) en om Jezus aanwezig en waar te maken (Mattheüs 28: 20; Hebreeën 13: 5). Gelovigen worden uitverkoren tot zaligheid, Petrus zegt: *"De uitverkorenen naar de voorkennis van God de Vader, in de heiligmaking des Geestes, tot gehoorzaamheid en besprenging des bloeds van Jezus Christus"* (1 Petrus 1: 2).

De apostolische zegen bevat alle drie Personen van de Godheid. *"De genade van den Heere Jezus Christus en de liefde Gods en de gemeenschap des Heilige Geestes zij met u allen."* (2 Korinthe 13: 13). Christus wordt het eerst genoemd. Gods aanspreekpunt met de mensheid is door Jezus Christus – de God Die Mens werd. Hoewel alle drie Leden van de Drie-Eenheid samen werken om te redden, leefde alleen Jezus als Mens, stierf als Mens, en werd onze Verlosser (Johannes 6: 47; Mattheüs 1: 21; Handelingen 4: 12).

Maar omdat *"God was in Christus de wereld met Zichzelven verzoenende"* (2 Korinthe 5: 19), kan God ook worden beschouwd als onze Heiland (Titus 3: 4), want Hij redde ons door Christus, onze Verlosser (Efeze 5: 23; Filippenzen 3:20; Titus 3: 6).

Binnen het stelsel van functies, voeren de verschillende Leden van de Godheid afzonderlijke taken uit in het redden van de mens. Het werk van de Heilige Geest voegt niets toe aan de geschiktheid van het Offer, dat Jezus Christus bracht aan het kruis. Door de Heilige Geest wordt de objectieve verzoening aan het kruis subjectief toegepast, als de Christus van de verzoening wordt ingebracht. Zo spreekt Paulus over *"Christus in u, de Hoop der heerlijkheid."* (Kolossenzen 1: 27).

**Nadruk op redding.**

De vroege kerk doopte personen in de naam van de Vader, Zoon en de Heilige Geest (Mattheüs 28: 19). Maar omdat het door Jezus was, dat Gods liefde en doel werden geopenbaard, legt de Bijbel de nadruk op Hem. Hij is de hoop, aangekondigd in de Oud Testamentische offers en feesten. Hij is Degene, Die in het middelpunt staat van het Evangelie. Hij is het Goede Nieuws, Die verkondigd werd door de discipelen in preken en

brieven – De Gezegende Hoop. Het Oude Testament kijkt vooruit naar Zijn komst; het Nieuwe Testament kijkt uit naar Zijn wederkomst.

Christus, de Middelaar tussen God en ons, verbindt ons met de Godheid. Jezus is *"de Weg, de Waarheid en het Leven"* (Johannes 14: 6). Het goede nieuws is gecentreerd in één Persoon en niet louter een handeling. Het heeft te maken met een relatie, niet alleen regels – want het christendom is Christus. Wij zien in Hem de kern, de inhoud en context voor alle waarheid en leven.

Kijkend naar het kruis, zien wij in het hart van God. Op dit instrument van marteling stortte Hij Zijn liefde uit voor ons. Door Christus vult de liefde van de Godheid ons lijdende, lege hart. Jezus hing daar als Gods Geschenk en onze Plaatsvervanger. Op Golgotha daalde God af tot werelds laagste punt om ons tegemoet te komen; maar het is de hoogste plaats waar wij kunnen komen. Wanneer wij naar Golgotha gaan, stijgen wij op zo hoog als wij kunnen, in de richting van God.

Aan het kruis liet de Drie-Eenheid een volledige openbaring van onzelfzuchtigheid zien. Daar was onze meest volledige openbaring van God. Christus werd Mens om voor het mensdom te sterven. Hij waardeerde onbaatzuchtigheid meer dan zelfstandigheid. Daar werd Christus onze *"gerechtigheid en heiligmaking en verlossing"* (1 Korinthe 1: 30). Welke waarde of betekenis wij hebben, of ooit zullen hebben komt van Zijn Offer aan het kruis.

De enige ware God is de God van het kruis. Christus onthulde aan het universum Gods oneindige liefde en reddende macht; Hij openbaarde een Drie-Enige God, Die bereid was, om de pijn van de scheiding met God te doorstaan, vanwege een onvoorwaardelijke liefde voor een opstandige planeet. Van dit kruis verkondigt God Zijn liefdevolle uitnodiging aan ons: *"En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw zinnen bewaren in Christus Jezus"* (Filippenzen 4: 7).

Referenties

1 Gordon R. Lewis, beslis zelf: Een theologisch werkboek (Downers Grove, IL: Inter Varsity Press, 1978), p. 15.

2 Het zijn de kosmologische, teleologische, ontologische, ontologische, antropologische en religieuze argumenten. Zie bijvoorbeeld T. H. Jemison, Christian Beliefs (Mountain View, CA: Pacific Press, 1959), p. 72; Richard Rice, The Reign of God (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 1985), p. 53-56. Deze argumenten bewijzen niet het bestaan van God, maar laten zien dat er een sterke mogelijkheid aanwezig is dat God bestaat. Uiteindelijk is het geloof in Gods bestaan echter gebaseerd op geloof.

3 Jahweh is "een vermoeden van transliteratie" van de heilige naam van God in het Oude Testament (Ex. 3:14, 15; 6:3). Het oorspronkelijke Hebreeuws bevatte de vier medeklinkers YHWH. Na verloop van tijd, uit angst om Gods naam te ontheiligen, weigerden de Joden om deze naam hardop te lezen. In plaats daarvan, waar YHWH verscheen, zouden zij het woord Adonai lezen. In de zevende of achtste eeuw na Christus, toen klinkers werden toegevoegd aan de Hebreeuwse woorden, leverden de Masoretes de klinkers van Adonai aan de medeklinkers YHWH. De combinatie leverde het woord Jehovah op, dat gebruikt wordt in de KJV. Andere vertalingen geven de voorkeur aan het woord Jahweh (Jeruzalem Bijbel) of HEER (RSV, NIV, NKJV). (Zie Siegfried H. H. Horn, Seventh-day Adventist Bible Dictionary, Don F. Neufeld, ed., rev. ed., [Washington, D. C.: Review and Herald, 1979] pp. 1192, 1193)

4 "Predestinatie", Zevende dag Adventistencyclopedie, Don F. Neufeld, ed., rev. ed., (Washington, D. G: Review en Herald, 1976), p. 1144.